

PUKOM

DO

SRDCA

SÉRIA CAROLINA COMETS

TEAGAN HUNTER

**PUKOM DO
SRDCA**

TEAGAN HUNTER

**ZELENÝ[®]
KOCÚR**

Z anglického originálu Teagan Hunter: Puck Shy preložila Ina Nguyenová.

Translation © 2023 by Ina Nguyenová

Zodpovedná redaktorka: Zuzana Šmatláková

Jazyková korektúra: Darina Kližanová

Copyright © 2021 PUCK SHY by Teagan Hunter

Slovak edition © 2023 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín,

Slovensko

Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Návrh obálky: Emily Wittig Designs

Grafická úprava: Design Amorandi

ISBN 978-80-69010-03-1

EAN 9788069010031

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše potešenie. Táto kniha nesmie byť znovu predávaná ani darovaná ďalším ľuďom. Ak ste si túto knihu nezakúpili alebo nebola zakúpená len pre vašu potrebu, vráťte ju a kúpte si vlastný výtlačok. Ďakujeme, že nepodporujete pirátstvo a rešpektujete nespočetné množstvo hodín, ktoré autorka strávila pri tvorbe knihy.

Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, obchody, miesta a udalosti sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využité. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, alebo skutočnými udalosťami je čisto náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v elektronickej ani tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva s výnimkou stručných citátov použitých pri recenzii knihy.

Venované hokejovým zadočkom.
Ďakujem, že existujete.

1. KAPITOLA

„Nie, nie, nie...“

Spod kapoty môjho starého, obitého Land Cruisera, ktorý rozhodne zažil lepšie časy, sa vyvalí dym. So zaskučaním ho nasmerujem ku krajnici, a len čo posledná pneumatika zide z hlavnej cesty, auto úplne zdochne.

Žalúdok sa mi v obave stiahne.

S hokejkou mi to ide lepšie než s hasákom, ale aj ja viem, že takýto dym neveští nič dobré.

Povzdychnem si a prudko zatiahnem ručnú brzdu, potom plný frustrácie tresnem rukou po volante. Už som strávil dva dni uväznený v tejto diere, kým som musel čakať na doručenie nových pneumatík, aby som nahradil dve, ktoré mi praskli.

Teraz, necelé štyri hodiny od domu, som znovu v prdeli.

Vedel som, že ísť týmto starým vrakom naprieč krajinou asi nebol najlepší nápad. Mal som počúvnuť tatka, keď navrhol, aby som ho naložil na valník. Vedel, že to auto nezvládne cestu zo zapadákov v Kansase až do Severnej Karolíny.

Bol som však pevne odhodlaný mať posledné dni voľna iba pre seba. Len ja a široká cesta, na ktorej by mi robili spoločnosť vlastné myšlienky.

Zdá sa, že ani to nebol dobrý nápad, pretože moje myšlienky sú nafigu rovnako ako toto auto.

Koniec poslednej sezóny si neustále prehrávam v hlave a celú cestu som strávil premýšľaním o všetkých veciach, ktoré som mohol urobiť inak, aby nás nestáli Stanley Cup.

Napríklad nedostať penaltu tesne pred koncom vyrovnanej tretej tretiny, čo viedlo ku gólu a prehre šiesteho zápasu v predĺžení. Po výhre v prvom zápase sme mali dobrý pocit, boli sme pripravení dotiahnuť to do konca. No po tom, čo sme prehrali druhý, tretí a štvrtý zápas – dokonca v predĺžení –, sme sa cítili porazení. V piatom zápase sme sa vzchopili a leďva sme vyhrali, no vrátila sa nám iskra. Potom nadišiel šiesty zápas a v poslednej minúte sme sa zložili ako domček z karát a zbabrali sme sériu.

Bol to riadny úder do srdca.

Kiežby som mohol povedať, že toto bolo pre mňa to najhoršie.

Okolo prefrčí auto, roztrasie moje SUV a vytrhne ma zo spomienok na jeden z najhorších okamihov môjho života.

Nepotrebujem sa k tomu vracieť. Teraz musím vymyslieť, čo, dopekla, urobím, aby som sa dostal domov. Tréner očakáva, že sa tím dostaví zajtra o ôsmej ráno, a po tom, ako som ho v poslednej sezóne sklamal, nemôžem meškať. Tento rok *musí* byť lepší než minulý. Ide mi o zmluvu. Musím sa dať dokopy a dokázať, že stojím za ten čas a peniaze. Chcem ostať s Kométami a spravím pre to všetko potrebné.

Otvorím kapotu a vyskočím z auta, aby som si obzrel škodu.

Keď sa zadívam na motor, je jasné, že tak skoro nikam nepôjdem. Je tam tekutina, ktorá tam nemá byť, a na inak po-

kojnej ceste sa ozýva tiché syčanie; vychádza z miesta, odkiaľ stúpa dym.

Určite je namieste volať odťahovku.

Utriem si ruky do džínsov – mama by ma zabila, keby to videla – a obídem auto, aby som z držiaka na nápoje vytiahol mobil.

Vyhľadám najbližšieho mechanika a kliknem na ZOBRAZIŤ výsledky.

A čakám.

Ešte chvíľu čakám.

Nič.

Signál je príliš slabý, aby sa načítali výsledky.

Chodím po ceste hore-dole, ale je to zbytočné. Som uprostred pustiny. Na kilometre ďaleko nie je nič.

Môj pocit frustrácie narastá, vrátim sa späť k autu a skúmam okolie. Nie som si istý, čo hľadám. Možno pomoc? Počas jazdy som neminul veľa áut, preto neočakávam, že sa tak skoro niekto prirúti po ceste.

Do západu slnka ostáva asi hodina a pol, možno menej, a myslím, že zhruba osem kilometrov dozadu bol výjazd. Ak sa poponáhľam, mohol by som to stihnúť skôr, než sa príliš zotmie.

„Kašľať na to,“ zašomrem si sám pre seba. „Pôjdem pešo.“

Dopekla, možno mi to spraví dobre. Pomôže vyčistiť hlavu.

Schmatnem peňaženku zo stredovej konzoly a baterku z odkladacej priehradky pre prípad, že by som ju potreboval, potom zamknem auto.

Odošlem správu Rhodesovi, jedinému chalanovi z tímu, ktorý zo mňa nechce vymlátiť dušu, a dúfam, že ju nakoniec dostane a pošle pomoc.

Zastrčím si mobil do zadného vrečka a nejakým spôsobom – aj keď som to robil už stokrát – netrafím.

Predražený kus kovu dopadne na zem. Nemusím ho ani zdvihnúť, aby som vedel, že displej je roztrieštený, pretože presne na to mám v poslednom čase šťastie.

Je mi fuk, že sa mi rozbil mobil. Bez problémov si môžem kúpiť ďalší.

Ide o to, že všetko, čo sa mohlo pokaziť, odkedy sme zbabrali Stanley Cup, sa pokazilo.

Týždeň po našej prehre sa pár chlapcov z tímu – ktorí sa so mnou ešte stále bavili – stretlo v miestnom bare, aby sme utopili žiaľ. Boli sme už dosť pod parou, keď sa strhla bitka po tom, čo som videl, ako si nejaký kretén dovoľuje k akejsi žene.

Spravil som správnu vec. Zasiahol som a postaral sa o to.

Ale hádajte, kto nakoniec skončil v putách?

Ja. To ja, doriti.

Našťastie ten kretén stiahol obvinenia, keď vyšlo najavo, kto bitku začal.

Už sa však stalo. Keď sa novinári začali hrabať v mojej minulosti a záznamy, ktoré mali byť čisté, zrazu čisté neboli, bol som označený za horúcu hlavu.

Dve zatknutia za napadnutie? Na tím to nevrhalo dobré svetlo.

Moje meno a tvár boli vylepené na všetkých titulkoch a sociálnych sieťach, preto tréner navrhol, aby som sa na leto ukryl a dal si dokopy hlavu pred nasledujúcou sezónou. Tak som si zbalil tašku a vyrazil som na západ na farmu rodičov.

Môj let domov? Presunutý... dvakrát. Navyše sa mi stratila batožina a prvé tri dni som musel nosiť bratovo príliš malé oblečenie.

Mama mi zabudla spomenúť, že moju starú izbu prerobila na kanceláriu, takže som spal na tom istom nepohodlnom, hrboľatom gauči, ktorý máme už od strednej školy. So sto-deväťdesiatimi centimetrami je gauč to posledné miesto, kde

by som mal spať. Prvý týždeň doma som strávil so seknutým krkom a prisahám, ešte stále ho mám v háji.

To bol však len začiatok katastrofy, ktorá nasledovala.

Myslel som si, že leto strávené doma mi prospeje a najlepšie pre mňa bude odísť z mesta, ktoré som sklamal. Mohol by som zabudnúť na prehru a reči o mne, zresetovať si hlavu. No všetko, čo sa mohlo pokaziť, sa pokazilo, a čím viac sa to zhoršovalo, tým viac som si nedokázal pomôcť a dával si to všetko za vinu.

Prstami si zovriem koreň nosa, pomaly sa nadychujem a vydychujem, aby som si zachoval pokoj.

Väčšinou nemám problém riešiť veci pod nátlakom. Nestanete sa draftovou jednotkou v NHL, ak nedokážete spracovať tlak.

Dnes je však moja schopnosť zachovať si chladnú hlavu vystavená neuveriteľnej skúške.

Najprv moje auto, teraz mobil.

„Nemôže sa mi pre zmenu podariť aspoň *jedna* vec?“

S hlasným odfrknutím schmatnem mobil zo zeme, aby som posúdil škody.

Ako som čakal, displej je v keli. Ale čo ma skutočne dostalo?

Nedá sa zapnúť.

„To je bohovské.“ Takže ak sa moja správa nejakým spôsobom dostala k Rhodesovi, nebude sa mať so mnou ako spojiť.

Zaplaví ma zúrivosť a mám chuť rozmlátiť ten nepoužiteľný prístroj o strom, ale ovládnem sa.

Namiesto toho sa so sklonenou hlavou opäť vydám na cestu a dávam si pozor, aby som sa držal ďalej od dvojprúdovej diaľnice. Obloha sa zaťahuje rýchlejšie, než som čakal, a buď som zle odhadol, koľko času ešte ostáva do západu slnka, alebo ako ďaleko je ten výjazd.

Prejdem asi jeden a pol kilometra, kým v diaľke zbadám spoza kopca svetlá reflektorov. Nech je to ktokoľvek, letí.

A to ma znepokojuje, pretože čím bližšie je to auto ku krajnici, tým bližšie je ku mne.

To ma vesmír tak veľmi nenávidí, že sa ma chystá prevalcovať uprostred ničoho a bez svedkov? Niekde, kde moje telo pravdepodobne nájdu až po niekoľkých dňoch?

Nevyzerá to, že by vodič spomaľoval alebo sa vzdával od krajnice.

Ako sa auto približuje, kráčam pomalšie, pripravený odskočiť z cesty, ak to bude nutné. A doriti, tuším to budem musieť naozaj urobiť.

Keď som už presvedčený, že sa z bezpečnostného hľadiska budem musieť vrhnúť do priekopy, ozve sa hlasné škripanie, ako vodič dupne na brzdu a ďalej sa rúti po ceste zboka nabok.

Auto sa šmýka ešte zhruba ďalších tridsať metrov, až úplne zastane.

Som ochromený.

Nedokážem sa pohnúť. Nedokážem odvrátiť zrak od auta, ktoré si teraz len tak stojí uprostred cesty.

Čo sa to práve, dopekla, stalo?

Obloha je ešte dostatočne jasná, aby som dovidel na vodiča v aute. Sedí tam bez pohnutia, pravdepodobne rovnako šokovaný ako ja.

Konečne pokrúti hlavou a zloží nohu z brzdy.

To sa chystá odísť? Po tom, čo ma takmer zrazil? To len tak, doboha?

Urobím dva kroky k vozidlu pripravený – *doriti*, ani neviem, čo spraviť. Navrieskať naňho? Bežať za ním? To by bolo hlúpe. Navyše nepotrebujem ďalšie problémy, stačia mi tie, čo mám.

Ale som *nasratý*. Čo za človeka niekoho takmer zrazí a potom si len tak odfrčí akoby nič?

Zastanem, keď auto pomaly zájde ku krajnici a vodič vypne motor.

Asi nakoniec predsa len zastaví.

Čakám na dotyčného, nech je to, kto chce, aby spravil prvý krok. Aby stiahol okno a opýtal sa, či som v poriadku. Aby vystúpil a ospravedlnil sa. Aby urobil čokoľvek, len tam tak nesedel. Je príliš veľké šero, aby som videl dobre do auta, no cítim, ako na mňa hľadí v spätnom zrkadle.

Opätujem mu uprený pohľad a s každou ďalšou sekundou som zúrivejší.

Prisahám, prejdú hodiny, kým sa dvere konečne otvoria.

„Dopekla, čo máš za problém?“ zaútočím, len čo ich pootvorí. „Uvedomuješ si, že si ma takmer prešiel? Mohol si ma zabí...“

Snažím sa potlačiť svoje prekvapenie, keď z auta vystúpi žena, ktorá nemôže merať viac než meter šesťdesiatpäť, a otočí sa ku mne.

Odhrne si z tváre dlhé, vlnité vlasy. Stále je odo mňa dobrých šesť metrov, no aj odtiaľto vidím jej šokovaný výraz. Ústa má dokorán a ruky sa jej po bokoch trasú.

Spraví krok smerom ku mne. Potom ďalší.

Zastane pri kufri auta a vyvaluje na mňa oči.

Ale nehľadí na mňa tak, ako to robia fanúšikovia. V jej výraze nie je ani náznak toho, že by ma spoznala.

Vyzerá na smrť vydesená. Akoby sa ma bála.

Čo je smiešne, keď vezmeme do úvahy, že to ja som skoro skončil mŕtvy.

Chvíľu na seba hľadíme a ani nepípeme. Okolo nás je pokoj, nepovieva ani len vánok. Nič, čo by vyplnilo ticho medzi nami, okrem jej nečujných nádychov.

Neviem, aké sú v takejto situácii pravidlá správania. Len pred malou chvíľou som bol pripravený sa do nej pustiť, ale pozerá na mňa ako...

„Ja, uhm...“

Zarazí sa.

Prejde desať sekúnd.

„Ja...“ Skúsi to znovu, vyplazí jazyk, aby si navlhčila pery. Tú spodnú zachytí medzi zuby, zatiaľ čo premýšľa nad tým, čo povedať.

Povzdychne si.

A konečne sa opýta: „Si v poriadku?“

Jej hlas je tichý. Nesmelý.

Prikývnem.

„Ja... Nevidela som ťa. Až neskôr. No myslela som si... Myslela som, že nie si skutočný.“

Nakloním hlavu. „Nie som skutočný?“

Môj hlas znie drsnejšie, než som chcel, zrejme preto, že som s nikým dlho nehovoril. Vyzerá rovnako prekvapená ako ja, keď ma počuje.

„Vieš, čo sa povráva o tejto ceste. Myslela som si, že si duch tuláka.“

„Duch tuláka?“

Nemám ani poňatia, prečo opakujem konce jej viet.

Nezdá sa, že jej to prekáža.

„Nepočul si tie historoky?“

Pokrútim hlavou.

Zopne ruky, očami sleduje okolie a všima si neďaleký hustý les. „No, údajne na tomto úseku diaľnice blúdi tulák. Hovorí sa, že sa objavuje okolo súmraku a zjavuje sa len ľuďom, ktorí sú sami. Stopne si ťa, tvrdí, že sa mu pokazilo auto, a prosí o odvoz. Ak mu dovoľíš nastúpiť do auta, dávaš mu súhlas.“

„Súhlas na čo?“

„Aby ti zjedol dušu. Vraj pohltí všetko dobré a nechá len to zlé. Každý, kto povedal, že ho zviezol, spáchal o pár týždňov ohavný zločin.“

„To... znie ako riadna hovadina.“

S úsmevom si odfrkne. „Nikdy predtým som však nikoho nevidela potulovať sa tu po cestách a...“ Pokrčí pleciami. „Vypla-

šilo ma to. Asi preto, že som počúvala *Zvláštne, temné a záhadné.*“

„Počúvaš Johnnyho?“

Prekvapene vyvalí oči a uškrnie sa. „Si fanúšikom podcas-tu?“

„Počúvam ho vždy počas...“ Zarazím sa, nechcem prezra-diť priveľa o tom, kto som. Netuším, kto je táto žena. Vôbec sa nezdá, že by ma spoznala, no mohla by to predstierať. Nebolo by to prvýkrát, čo sa niečo také stalo. „V lietadle,“ dokončím.

„Lietaš často?“

„Niekedy viac, akoby som chcel.“

Znovu sa medzi nami rozhostí ticho a ona opäť zopne ruky. Je nervózna, ale neviem, či je to kvôli mne alebo je to tým, že sme objala takmer zažili niečo, čo by nám obrátilo život naruby.

„Ja... Naozaj ma to mrzí,“ povie potichu. Sotva šepká, ale nemám problém ju počuť.

Až teraz si uvedomujem, aký je tento úsek cesty skutočne tichý. A po jej príbehu – hoci je to totálna kravina – je trochu strašidelné tu stáť.

„Čo robíš tu vonku?“

„Pokazilo sa mi auto.“

Spomedzi pier jej vyklízne tiché zapišťanie a nemôžem si po-môcť, musím sa zasmiať.

„Nie som ten tulák, prisahám.“

Prizhmúri oči. „To znie presne ako to, čo by povedal.“

„No, asi to zistíš jedine tak, že mi dovoľíš nastúpiť do auta.“

Výraz jej zvažnie a o krok odo mňa odstúpi.

„Doriti.“ Zložím si z hlavy šiltovku otočenú naopak a pre-hrabnem si rukou vlasy, kým si ju opäť nasadím. „To znelo fakt strašidelne, čo?“

Prikývne.

„Pozri,“ poviem a spravím krok jej smerom. Znovu ustúpim, zarazím sa a uvedomím si, že ju pravdepodobne desím na smrť. „Od šiestej rána som na ceste a teraz sa mi pokazilo auto. Snažil som sa zavolať odťahovku, ale stratil som signál. Potom mi spadol mobil, a pretože sa dnes už nič nevyrába tak ako kedysi, rozbil sa. Takže som tu uviazol. Pár kilometrov dozadu som videl výjazd a šiel som tým smerom, keď ma skoro prešlo auto.“

Spraví grimasu a z jej výrazu vidím, že to ľutuje.

„Bol to iba dlhý deň,“ poviem. „Som unavený, znechutený a chcem sa len dostať tam, kam idem, aby som sa mohol vyspať. Takže ďakujem, že si ma nezrazila. Ja som v poriadku. Ty si v poriadku.“ Ukážem palcom ponad plece. „Idem, skôr než sa ešte viac zotmie.“

Otočím sa na päte, strčím ruky do vreciek a hlavu držím zdvihnutú pre prípad, že sa ešte niekto ďalší rozhodne vyrútiť dole kopcom a takmer ma prizabiť.

To je ale zasraný deň.

A teraz tu budem v úplnej tme.

Doriti, dúfam, že mi prestane fungovať baterka.

„Počkaj!“

Počujem, ako jej pod topánkami vŕzga štrk, keď sa blíži.

Otočím sa a čakám.

„Ja...“ Vzdychne si. „Ten výjazd, čo si videl? Je vzdialený prinajmenšom ešte dvadsaťpäť kilometrov.“

„Čože? Si si istá?“ Prisahal by som, že nebol ďalej než tri kilometre.

Ale tu všetko vyzerá rovnako...

Prikývne. „Touto cestou som šla tisíckrát. Je to výjazd na Springsville. Ďalší výjazd tadiaľ,“ – ukáže smerom, ktorým má namierené – „je o ďalších pätnásť kilometrov.“ Spustí ruku, zastrčí si ju do zadného vrečka a pohojdáva sa na päťach. „Nachádzame sa v skutočne vidieckej oblasti a signál je tu

povestný tým, že neexistuje. Na poruchu auta si si nemohol vybrať lepšie miesto.“

Úžasné. Dobré vedieť, že som kráčal zlým smerom.

„Kam máš namierené?“

Odpoveď mám na jazyku, ale nemyslím, že by bolo najmúdrejšie povedať jej to. Pokiaľ viem, tým duchom tuláka by mohla byť *ona*.

Neblázni, Col. Duchovia neexistujú.

„Nedaleko Jonesvillu,“ odpoviem radšej. Nie je to presne tam, kam idem, ale je to o mesto ďalej.

„Ja idem do Barlettu. Je to po ceste...“

Chce... „Ponúkaš mi odvoz až tam?“

Pokrčí plecami. „*Naozaj* som ťa skoro prešla. Len sa mi to zdá fér.“

„Mohol by som byť nebezpečný.“

Nakloní hlavu a skúmavo si ma prezerá.

Nevidím odtiaľto jasne farbu jej očí, no stavím sa, že je žiarivá.

„Nemyslím, že si.“

Nie som, ale... „Nepoznáš ma.“

„Snažíš sa ma presvedčiť, že *si* nebezpečný?“

„Nie. Len si myslím, že...“

„Som žena, som bezmocná a neschopná postarať sa o seba?“ Prekríži si ruky cez prsia a vystrčí bok. Prebodáva ma prís-
nym pohľadom. „Mám v priehradke zbraň.“

Z húževnatého výrazu na jej tvári je jasné, že sa nenechá poučovať. Páči sa mi, že si stojí za svojím, ale aj tak... „To som nechcel povedať. Ale tiež by si mi nemala hovoriť, kde držíš zbraň.“

Stisne pery k sebe. „To je fér. Hoci som mohla klamať...“

Mám pocit, že nie.

„Chceš zviezť alebo nie?“

Vážne sa mi nepáči, že ponúka odvoz úplnému cudzincovi, no som rád, že tým cudzincom som ja.

„Je nedeľa,“ povie. „Opravovne budú zavreté. Čo chceš robiť? Skúsiť niekde postávať, kým po teba niekto nepríde?“

Hodiny postávať na verejnosti neznie lákavo. Nemám ani mizernú predstavu, kde som, a už ani mobil, aby som sa s niekým spojil.

„Dobre,“ súhlasím. „Odvoz by bol super. Odťahovku môžem zavolať neskôr.“

Kývne hlavou a zamieri k autu.

Spravíme štyri kroky, kým sa ku mne opäť otočí.

Teraz som pri nej bližšie, najbližšie, ako som doteraz bol.

Oči má svetlomodré, také svetlé, až sú skoro biele. Pery má našpúlené a plné, spodná je o trochu väčšia než vrchná. Nos má malý a vyhrnutý dohora, no nepôsobí to rušivo. Je to... roztomilé.

Ona je *roztomilá*.

„Ako sa voláš?“

„Čože?“ odtrhnem zrak od jej úst, pozriem sa jej opäť do očí, ktoré na mňa s opatrnosťou upiera.

„Tvoje meno?“

„Som... Collin.“

„Prečo znieš neisto? Je to falošné meno?“

„Nie je.“ Len nie som zvyknutý na to, že ma niekto nepozná. „Volám sa Collin. Priatelia ma volajú Col.“ Úmyselne vynechám priezvisko.

„Collin.“ Vyskúša moje meno na perách, akoby sa rozhodovala, či sa jej páči alebo nie. Natiahne ku mne ruku. „Harper.“

„Rád ťa spoznávam, Harper.“ Chytím ju za ruku a všímam si, aká je malá v porovnaní s mojou obrou labou. Aj jej pokožka je hebká. „Ďakujem, že si ma nezrazila.“

Nadvihne sa jej kútik pier. „Poďme. Ešte nás čaká asi štvorhodinová jazda.“

„Uhm, nemám šoférovať ja? Nie som si úplne istý, či môžem dôverovať tvojmu nočnému videniu.“

Prižmúri bledomodré oči. „Zbraň, pamätáš?“

„Správne, v priehradke. Pamätám si.“

Otočí sa na päte, zamieri na stranu vodiča malej bielej Hondy.

A vtedy to zbadám.

Samolepku tímu Carolina Comets na nárazníku.

Doriti.

Naozaj to vyzeralo, že vôbec netuší, kto som, no možno je len veľmi dobrá herečka? Nemám to ako vedieť. Nepoznám ju. Čo zo mňa robí ešte väčšieho hlupáka, že s ňou dobrovoľne nastúpim do auta.

Všímne si moje váhanie.

„Učíš sa naspamäť moju poznávaciu značku?“

Už sa stalo. „Nie. Ja, uhm, všimol som si nálepku. Si hokejová fanúšička?“

Krátko sa zasmee. „Nie. Vôbec nie som na športy. Kúpila som ju s autom.“ Mykne plecom. „Ty?“

„Dalo by sa povedať, že som fanúšik.“

„Och, super.“ Prevráti oči, keď idem k dverám spolujazdca. „Len ťa prosím, nerozprávaj o tom celú jazdu, inak pravdepodobne zaspím za volantom.“

Toto budú dlhé štyri hodiny.

2. KAPITOLA

Neuvedomíte si, aký dlhý je kilometer, až kým neseďte potíchu v aute s cudzincom, ktorého ste práve skoro zrazili.

Teraz veľmi dobre viem, že sa mi to zdá byť večnosť, keď medzi nami panuje ticho.

Panebože. Nemôžem uveriť, že som skoro niekoho prešla.

Naozaj nemôžem uveriť, že ten niekto teraz sedí na sedadle spolujazdca.

A klamala som mu.

Žiadny duch tuláka neexistuje.

Zabávala som sa s rádiom, snažila som sa správne zapojiť prídavný kábel, aby mi prestal sekať podcast. Ale vymyslieť si príbeh bolo lepšie, než priznať, že patríam k tým kreténom, ktorí sa počas jazdy hrajú s mobilom.

Pozriem naňho kútikom oka.

Je vysoký, taký vysoký, že keď sa poskladal do auta, kolenná mal opreté o palubnú dosku. Zaklonil sedadlo dozadu, aby sa aspoň hlavou nedotýkal stropu. Ramená má široké a zaberá každý centimeter svojej strany auta a tak trochu aj mojej.

Čiapku si otočil šiltom dopredu a som trochu sklamaná z toho, ako mu zakrýva oči. Má ich žiarivo zelené a je mi ľúto, že ich nikdy neuvidím v dennom svetle, lebo tá farba je určite úžasná.

Ruky položené na stehnách v džínsoch má tiež veľké. Vidno mu na nich žily, ale nie sú *príliš* žilnaté. Keby ich videla zdravotná sestra, pomyslela by si: *Fíha. To je riadne zdravotnícke porno.*

Som uväznená v aute s týmto nádherným chlapom, ktorý vonia ako koža a niečo, čo nedokážem úplne určiť.

Sedí tak nehybne, až som z toho nesvoja.

„Tak, ako ďaleko máš auto?“ pomrvím sa a snažím sa nadviazať konverzáciu.

„Asi jeden a pol kilometra. Vadilo by ti, keby sme tam narýchlo zastali? Potrebujem si zobrať tašky.“ Zasmeje sa, no nie je v tom ani štipka humoru. „Fakt som si myslel, že zájdem na benzínku alebo niečo také a vyriešim to ešte dnes večer. To sa však očividne nestane.“

To naozaj nie.

Neklamala som, keď som mu povedala, že sa prakticky nachádzame v mŕtvej zóne pre mobilný signál.

Za posledné tri roky som prešla touto oblasťou toľkokrát, že to viem. Práve som sa vrátila z víkend u mamy, kde sme oslavovali sestrine zásnuby s jej snúbencom právnikom.

Počas výletu to moja mama nezabudla vyťahnuť pri každej novej príležitosti.

„*Len nerozumiem, prečo sa neusadíš, Harper.*“

„*Mala by si si nájsť úspešného muža ako tvoja sestra, Harper.*“

„*Odstrašuješ svojich nápadníkov všetkými tými príšernými vecami, ktoré vyrábaš, Harper.*“

Myslí to dobre. Viem, že áno.